

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJIN *Nedjelja, 9. kolovoz 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Isus je ruka Oca koji nas nikada ne napušta

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje ove nedjelje (usp. *Mt* 14, 22-33) govori o Isusu koji hoda po vodama jezera zahvaćenog olujom. Nakon što je mnoštvo nahranio s pet kruhova i dvije ribe – kao što smo čuli prošle nedjelje – Isus zapovijeda učenicima da uđu u lađu i vrate se na drugu obalu. Otpušta mnoštvo a zatim uzlazi sam na goru na molitvu. Uranja u zajedništvo s Ocem.

Dok su noću prelazili jezero, lađu s učenicima zaustavila je iznenadna oluja sa snažnim vjetrom. Ništa neuobičajeno na tome jezeru. U određenom su trenutku vidjeli da netko hoda po moru i ide prema njima. Potreseni pomisliše da je utvara, te od straha kriknuše. Isus ih umiruje: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ Petar mu onda – Petar koji je bio jako odlučan – odgovara: „Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!“ To je izazov. Isus mu kaže: „Dođi!“ Petar je sišao s lađe i napravio nekoliko koraka, no potom su ga vjetar i valovi prestrašili i počeo je tonuti. Povika: „Gospodine, spasi me!“, a Isus ga prima za ruku i reče mu: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“

To je izvješće poziv da se u svakom trenutku svojega života, osobito u času kušnje i nevolje, s pouzdanjem prepustimo Bogu. Kada snažno osjećamo sumnju i strah i kad nam se čini da tonemo, u teškim trenucima života, gdje sve postaje tama, ne smijemo se sramiti vapiti poput Petra: „Gospodine, spasi me!“ (r. 30). Kucati na vrata Božjeg srca, Isusova srca: „Gospodine, spasi me!“ To je lijepa molitva. Možemo je ponoviti mnogo puta: „Gospodine, spasi me!“ O toj Isusovoj gesti koji odmah pruža ruku i hvata ruku svojeg prijatelja, treba dugo razmatrati. To je Isus, Isus to čini, Isus je ruka Oca koji nas nikada ne napušta; snažna i vjerna ruka Oca koji nas nikad ne napušta, snažna i vjerna ruka Oca koji uvijek želi samo naše dobro. Bog ne stvara veliku buku. Bog nije vihor, požar ili potres, kao što nas u prvom čitanju današnje liturgije podsjeća izvješće o proroku Iliji. Bog je šapat laganog i blagog lahora – doslovno se kaže ovako: on je ona „nît gromoglasne tišine“ – koji se ne nameće, nego traži da ga se sluša (usp. *1 Kr* 19, 11-13). Imati

vjere znači usred oluje držati svoje srce okrenuto Bogu, njegovoj ljubavi i očinskoj nježnosti. To je Isus želio naučiti Petra i učenike, pa i nas danas. On dobro zna da je u trenucima tame, u trenucima žalosti, naša vjera siromašna – svi smo mi malovjerni, svi mi, pa i ja, svi – i da naš put može biti mukotrpan, te da ga mogu presjeći neprijateljske snage. Ali On je Uskrsli! Ne zaboravimo to: On je Gospodin koji je prošao kroz smrt da nas spasi. I prije nego što ga mi počnemo tražiti, On je prisutan uz nas. Podižući nas nakon svakog našeg pada, daje nam rasti u vjeri. Možda u tami vičemo: „Gospodine! Gospodine!“ misleći da je daleko. A on kaže: „Ovdje sam!“ Ah, bio je sa mnom! Takav je Gospodin.

Lađa prepuštena na milost i nemilost oluji slika je Crkve koja u svako vrijeme nailazi na protivne vjetrove, ponekad vrlo velike kušnje: pomislimo samo na određene duge i žestoke progone iz prošloga stoljeća, pa i danas, u nekim krajevima.

Crkva u tim situacijama može biti u napasti da misli da ju je Bog napustio. No, upravo u tim trenucima zapravo najjačim sjajem zablista svjedočanstvo vjere, ljubavi i nade. Prisutnost Krista uskrsloga u njegovoj Crkvi daruje milost svjedočanstva sve do mučeništva iz kojega kličaju novi kršćani, te plodovi pomirenja i mira za cijeli svijet.

Kada životna tama i oluje dovedu u krizu naše povjerenje u Boga, neka nam zagovor Presvete Djevice Marije pomogne ustrajati u vjeri i bratskoj ljubavi.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

prije 75 godina, 6. i 9. kolovoza, dogodila su se strašna atomska bombardiranja Hirošime i Nagasakija. Dok se s ganućem i zahvalnošću sjećam svojeg posjeta prošle godine tim mjestima, ponovo pozivam na molitvu i zauzetost za svijet oslobođen od nuklearnog oružja.

Ovih dana često mislim na Libanon – vidim tamo libanonsku zastavu, skupinu Libanonaca. Katastrofa koja se dogodila prošlog utorka, poticaj je svima, počevši od Libanonaca, da zajedno rade za opće dobro te ljubljene zemlje. Libanon ima poseban identitet koji je plod različitih kultura i koji se pojavio u vremenu kao model zajedničkog života. Sigurno, taj je suživot sada vrlo krhak, to nam je poznato, no molim da se, s Božjom pomoću i odanim sudjelovanjem svijetu, ponovno rodi slobodan i jak. Pozivam Crkvu u Libanonu da bude blizu narodu koji je na Kalvariji, kao što i čini ovih dana sa solidarnošću i suosjećanjem, s otvorenim srcem i raširenim rukama za međusobno dijeljenje. Ponovno upućujem, k tome, apel međunarodnoj zajednici za velikodušnu pomoć. I molim biskupe, svećenike i redovnike u Libanonu da budu blizu narodu te da njihov način života bude obilježen evanđeoskim siromaštvom, bez luksuza, jer vaš narod mnogo trpi.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana